

Novost a integrita

Odmítneme-li každou nevzniklost a věčné trvání beze změny pro cokoliv „skutečného“, a trváme-li důsledně na tom, že všechno „skutečné“ musí (či muselo) nějak vzniknout, nějaký čas se „vyvíjet“ resp. „vyspívat“ „dospívat“), a pak opět zaniknout, skončit, musíme řešit otázku, jak vůbec může něco vzniknout, jakož i otázku podobnou, ale nesymetrickou, jak vůbec může něco zaniknout. Při vzniku čehokoli je jistě možné použití nebo využití něčeho jiného, co tu už před tímto vznikem bylo (a bylo k dispozici). O skutečném „vzniku“ čehokoli můžeme však mluvit jen tam, kde k tomu, co už bylo a je, přistupuje něco, co tu ještě nebylo a není, ale právě to vzniká. Ovšem co to přesně znamená, že něco nového, co tu nebylo, přistupuje k něčemu, co tu už bylo? Rozhodně nejde o nějaký nový kamínek do mozaiky; nejde o přidání něčeho jakoby navíc k tomu, co už tu bylo a je. Musíme totiž předpokládat nějakého „činitele“, jehož činností (aktivitou) je to, co tu už bylo a je, podržet a pospojovat novým způsobem dohromady (do sjednocenosti, integrity) s tím novým, co tu nebylo. Tak bychom museli předpokládat vždycky ještě něco dalšího – a pochopitelně opět něco nového, co tu nebylo – má-li něco nového být integrováno s něčím, co tu už bylo. A to by vedlo ad infinitum. Takže jediné možné řešení spočívá v tom, že tím integrujícím „činitelem“ musí být „to nové“ samo, a tedy nic z toho, co tu už bylo a je.

(Písek, 120712-2.)